1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 24 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld drijmaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen het Besluit van de Edel Groot Achtbare Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, van den 28. Februarij en 7. Maart, jl. Nº. 24;

Brengen bij deze ter kennis van de belanghebbenden:

Dat bij uitbreiding van het voorschrift, vervat in het Besluit van Heeren Gedeputeerde Staten voornoemd, dato 7. en 14. Februarij ll, ter kennis van de belanghebbenden gebragt bij Publicatie van den 21. dier maand, omtrent de bewijzen voor de hoedanigheid van Nederlander, van welken de arbeiders of werklieden die aan Provinciale werken in dit gewest verlangen deel te nemen, zullen behooren to zijn voorzien is bepaald: dat als zoodanig ook zullen gelden Extracten uit de Registers van bevolking of Binnenlandsche Paspoorten, met dien verstande nogthans, dat daarin voor het ten dezen bedoelde gebruik zal moeten zijn verklaard dat de daarin betrokken persoon binnen het rijk geboren, genaturaliseerd of bij wetduiding Nederlander is, — of indien het een hier te lande gevestigde vreemdeling is, dat hij met 's Konings autorisatie zich binnen dit rijk gevestigd of althans zes jaren in de gemeente gewoond heeft; – terwijl zelfs ter beoordeeling van het Gemeente-Bestuur, eene vierjarige inwoning (die reeds in den algemeenen onderstand kan doen deelen), als een geldig bewijs tot voorschreven einde zal kunnen worden toegelaten.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 18. Maart 1845.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtb.
S. VAN DER SWALME.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 15. Maart. Uit Rugenwalde, aan de kust van Pommeren, wordt onder dagteekening van den 11 dezer gemeld, dat men er den 28, ongeveer ½ mijl ver in zee, twee schepen in het ijs zag zitten. Negentien schippersgasten waagden het, deze vaartuigen over het ijs te naderen. Het eene, *de Sylphide*, had eene lading haring in, maar niemand aan boord. Op het andere, *de Johanna*, was slechts de kapitein Heer *Bruhn*, die echter zijn schip niet wilde verlaten. Toen men van de toedragt der zaken te Rugenwalde berigt kreeg, beijverde zich terstond een aantal dagglooners, om de lading der *Sylphide* op kleine handsleden te bergen. In den loop der volgende dagen, tot den 8 dezer, werden werkelijk 180 tonnen haring aan wal gebragt, en tevens ook een anker en kabelketting geborgen. Kapitein *Bruhn*, wien men hiertoe om eenig gereedschap verzocht en die hetzelve welwillend geleend had, begaf zich, toen hij het niet terug ontving, naar wal, om aldaar navraag te houden. Deze gelegenheid nam een aantal slechtaards waar, om den proviand, dien *Bruhn* aan boord had, te stelen, waardoor zij hem dus bloot stelden aan het gevaar om van honger te sterven. Gelukkig is het oogenblikkelijk aan den trouwen kapitein door kooplieden en andere burgers van Rugenwalde vergoed geworden, want den 9den zijn de beide schepen door het omloopen van den wind naar zee gedreven. De onmenschelijke roovers zijn door eene vreeselijke straf, het onmiddelbaar gevolg hunner daad, achterhaald geworden. In den duister van den avond, dien zij, om niet bemerkt te worden, tot hunne diefstal gekozen hadden, zijn zij in een wak geloopen en jammerlijk verdronken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 17. Maart. De uit Algiers ontvangen dagbladen van den 10. dezer behelzen treurige bijzonderheden omtrent eene vreeselijke kruidontploffing in de magazijnen van de artillerie der marine, waardoor verscheiden huizen ingestort zijn en zeven en negentig personen het leven verloren hebben, terwijl nog dertig zwaar gewond waren.

— De Spaansche dagbladen berigten, dat men te Tordesillas eenen kwaaddoener heeft gevat, die niet minder dan *honderd zeventien* moorden had begaan.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 18. Maart. Een afgrijsselijk schelmstuk is op Donderdag ll. gepleegd geworden te Lumey, bij Hoegaarden, bijna op dezelfde plaats waar, over eenige jaren, eene non vermoord werd. Een meisje is door dieven gedood geworden; zij hebben haar de geringe som van 50 centiemen en eenige ellen blaauw lijnwaad ontnomen. Voor aleer zij hun slagtoffer verlieten, hebben deze schelmen haar het hoofd afgesneden en den buik geopend. De justitie wendt een werkzaam onderzoek aan, om de schuldigen te ontdekken.

— Men schrijft aan den *Vlaming*:

Op Zaturdag 8. ll. heeft de genaamde *Frederik Rotthier* te Kieldrecht, aldaar in de Westerschelde eenen arend geschoten in den vleugel. Het dier nedergevallen zijnde, is er de hond van *Rotthier* op toe geschoten, maar welhaast had de arend hem met de klaauwen gevat, en was op het punt hem te verscheuren, zoo *Rotthier* zijnen getrouwen gezel niet was ter hulp gesneld. Beiden is het nu gelukt zich van den arend meester te maken, en naar het dorp van Kieldrecht te brengen, waar hij door den heer *de Wolf*, grondeigenaar te Meerdonck gekocht, en thans nog te zien is.

Een viertal dagen vroeger is er in gemelde gemeente ook eene zwaan in den vleugel geschoten, welke met nog drie andere zwanen voortgevlogen zijnde, een weinig daarna op het ijs der kreek is nedergestort, en aldaar door eenen jongen die bezig was met op eene slede te rijden is gepakt; maar nu bevond zich onder de overige zwanen ook het vrouwtje der geschotene, welke dezelve onder een vreesselijk gebaar ter hulp snelde. De jongen het tegen beide zwanen bitter druk hebbende, verdedigde zich dapper, met zijnen ijsprikkel, bleef meester in het strijdperk en had het geluk, zijne prooi met veel moeite naar huis te brengen.

— Te Veltwezelt bij eene verpachting hoogde *A.* tegen *B.* op; de eerste gramstorig wordende neemt zijnen klomp met ijs belegd, en slaat er zijnen tegenstever meê op het hoofd, en deze valt dood.

De moordenaar is reeds in handen der justitie.

— De Waalsche gemeente Braband-sur-Meuse is dezer dagen van een verschrikkelijk ongeval het tooneel geweest. Een kind van tien maanden, was in eene soort van stal, welke zijne ouders bewonen in zijne wieg gelaten. Een varken sloop binnen, smeet de wieg om, beet het arme wichtje eenen arm af, verslond denzelven en vertrok slechts na het kind verder aan het lijf gewond en ijsselijk verminkt te hebben. Toen de ouders kwamen, vonden zij slechts een lijkje.

— Het schijnt dat er te Haarlebeke eene prophetes of weerwijze jufvrouw woont. Deze jufvrouw is sedert tien jaren ziekelijk en heeft de koude dagen voorzegd, als ook geprofeteerd dat de Leije vijfmaal deze winter, en dit voor paschen, zou toegevrozen zijn; en ziet, voor de vijfde maal is de scheepvaart onderbroken. Deze jufvrouw heeft nu voorspelt dat het op witten Donderdag, om drie uren des namiddigs zal beginnen dooijen, en dat den oogst dit jaar zeer gering en middelmatig zal wezen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 19. Maart. Men verzekert dat de Tweede Kamer der Staten-Generaal, in de eerste dagen van de maand april, hare werkzaamheden zal hervatten. Men verneemt dat het voorloopig verslag der Centrale Afdeeling, nopens het voorstel betrekkelijk de grondwetsherziening, eerlang zal zijn opgemaakt en bekend worden. Ook kunnen weldra te gemoet gezien worden de antwoorden der Regering op de bedenkingen, in de Afdeelingen der Kamer gemaakt, ten aanzien van het ontwerp van wet houdende het nieuwe tarief van regten op den in-, uit- en doorvoer.

GOES, den 19. Maart. Men verzoekt ons, welligt in het belang van betrekkingen, bekend te maken, dat op den 8sten dezer maand aan den buiten dijk langs de Westerschelde, onder de Gemeente Hontenisse, is aangespoeld het lijk van eene vrouw, naar gissing 25 jaren oud, gekleed, onder meerder, met een bruin katoenen kleed, en donkerbruine halfzijden omslagdoek; welk lijk naar den staat van ontbinding, warin het is aangetroffen, reeds geruimen tijd in het water moet gelegen hebben.

VLISSINGEN, den 22. Maart. Heden ontvangen wij eene *derde* petitie uit deze stad, ten gunste van het voorstel der grondwets-herziening, met verzoek er in onze Courant melding van te maken en ter inzending aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Deze petitie is door *drie en vyftig* ingezetenen onderteekend, waaronder *veertig* eigenaars van vaste bezittingen.

— Wij vernemen dat ook uit de gemeente Domburg eene petitie ten voordeele van het grondwets-ontwerp, door de voornaamste ingezetenen der plaats geteekend, aan de Tweede Kamer is ingezonden.

GEMENGDE DINGEN.

De Zierikzeesche Nieuwsbode die gepasseerd jaar aanving en tot nu toe voortging met het leveren van ongerijmde fabels, is nu aan het rijmen geraakt, alles zeer vredelievend en toepasselijk op de Zierikzeesche regtschapenheid en welvaart. – Te Madrid gebrek aan ammunitie, te Konstantinopel aan water, te Amsterdam aan werk, te Arnhem aan turf, te Delfshaven aan geld, te Zierikzee aan brood en alom in Nederland aan warmte; idem algemeen gebrek aan tevredenheid. Verwacht binnen een paar jaren ook te 's Hage in de rijks schatkist weder gebrek aan geld. Er is nu wel overal geld, maar het is niet in de regte handen; nu, het spreekwoord zegt: *de paarden die den haver verdienen, kryygen hen niet*, en de bijbel zegt: *die heeft dien zal gegeven worden, en die niet heeft dien zal genomen worden ook dat wat hy heeft.* (1) Zalig het land waar men de bijbelspreuken letterlijk opvolgt, ädres al wederom in de beroemde stad Zierikzee (alias Nazareth) bij de pharizeën en schriftgeleerden, alwaar (te Nazareth namelijk) het geld en zelfs veel geld ook al in verkeerde handen is en wordt opgehoopt; de uitverkorenen alles, het plebs (ruim 6000 stuks) nietmendal, gelijk verder alom, maar Nazarethzee Nº. 1, zeer vooruit in achteruitgang; wel te verstaan: achteruitgang van het volk en de gezeten burgers, die stuk voor stuk bankroet moeten maken, tegenwoordig zoo wat een half dozijn per jaar, vele staan er nog op sprong. – Vooruitgang der geld- en polder-aristocratie was altijd en overal achteruitgang, ondergang van het volk, toeneming van het pauperisme; algemeene oorzaak hiervan alwederom: die verwenschte grondwet, waarmede de aristocratie ons landje gezegend heeft, naar den grond er mede, namelijk niet met de aristocratie (wij gunnen niemand kwaad, zelfs onze aartsvijanden niet), ook niet naar den grond met ons landje, het loopt wel gevaar door het gek overleg en de aartsdomheid der aristocraten, maar naar den grond met de grondwet, daar deze toch volgens ons aller overtuiging niet voor ons deugt, zelfs nooit regt gedeugd heeft. – Wanneer toch zullen ze dat ellendige vod dan toch vernieuwen? – « *Tegestond!*", zegt de eene; – « *Nu of Nooit!*" zegt de andere, – « *In eeuwigheid niet!*" zegt een derde, en de Ministers en de Eerste Kamer zeggen hierop « *Amen*;" – wel zeker vrienden, het zou zondig wezen, dat kostelijke, volmaakte stuk van goddelijken oorsprong te veranderen, het is immers goed voor alle tijden, ja voor de twintigste en volgende eeuwen, onze kindskinderen zullen nog aan dezelfde grondwet lucken; en de Tweede Kamer? – ja, dit zal wel op huismiddeltjes praktizeren om de Ministers en het volk beide te paaijen met de oude grondwet! – en de Ministers? – ja die zullen wel weder spoedig met de Tweede Kamer, voor het volk, nieuwe laxeer-middeltjes praktizeren, tot de aanstaande extra geld-purgatie! – En het volk? (dat in het opzigt zoo zeer aan ongeneeslijke verstoppingen laboreert) – Ja, wat het volk prakticeert is moeijelijk te bepalen; *veel hoofden, veel sinnen*, zegt het spreekwoord; – in eene zaak zijn echter meer dan 2 millioen volkszielen het eens, namelijk dat zij door eenige honderden k . . . jagers vern . . . worden; verder dat deze het belang des volks niet willen kennen, maar de magt die zij door toeval in handen hebben, netjes zullen laten gelden, terwijl zij door aardige kunstmiddeltjes (b. v. eene zoogenaamde *eerste*, dat wil zeggen *besta. Kamer*, en een allerliefst quasi *verkiezingstelsel*) het volk den weg tot verbetering hebben gepoogd af te snijden; – zij zullen wel vasthouden wat zij kunnen, en schelden de slagtoffers die zij maken op den koop toe uit voor rustverstoorders, oproermakers etc. – Het zal te bezien staan, hoe lang zij zich aldus staande kunnen houden; – zij denken misschen: *tot in der eeuwigheid*, dat is mis, Wel- en Hooggeboren, Groot en Edel Achtbare etc. Heeren! – Over eenige jaren spreken wij elkander nader, tot dien tijd, adio! Vaarwel! God zegen jelui allemaal! – Och dat je toch gaauw in den Hemel waart!

Dat singen en dat bidden wy!

(1) Lucas 19, vers 26.

Ingezonden Stukken.

VERHAAL.

(*Vervolg en slot.*)

» » Zoodra de hervormers dit bemerken, zullen zij trouw aan hunne beginselen. Vader verdedigen (wij weten hoe zij op Hem gesteld zijn, en hoe kleingeestig zij zich aan eed en pligt hechten), dan is het schoone oogenblik weder voor ons aangebroken; wij maken hen verdacht bij de opgeruide woelzieke broeders, en de *onnoozelen* zullen hunne vrienden verstooten en ons aanhangen: er gebeure dus wat er wille, onze haan kraait Koning!"

» Dit helsche plan gelukte. Te vergeefsch smeekte ik, smeekten mijn vrienden onzen Vader om herstel; Hij had geen ooren voor ons; Hij beschouwde ons als oproerige kinderen .... Te vergeefsch spoorden wij onze broeders aan om standvastig en moedig te te zijn ... het gif der pamphletten was in alle harten gedrongen; men wantrouwde ons en laffe vreesachtigheid overmeesterde alle gemoederen. » Ja — riep men — wij zijn ongelukkig, maar wat zal men doen, het huishouden is zoo groot, eene verandering kan een schok veroorzaken, men weet wel waar men begint maar niet waar men eindigt enz. enz." .... Ik behoef u niet te zeggen hoe dergelijke kleingeestigheden mij griefden, hoe mijn hart klopte van verontwaardiging, hoe mijn bloed kookte en bruischte, wanneer ik de ellendigste, de flaauwste moedeloosheid als deugd hoorde uitkrijten; wanneer ik list en huichelarij aangebeden zag, terwijl opregte belangeloosheid, geestkracht en ware godsdienst miskend en gelasterd werden .... O het was een akelige tijd! Ik zag het net dat men voor mijnen Vader, voor mijne broeders spande; ik zag Hem, aan wien ik zoo innig gehecht was, voorthollen op den weg des verderfs; ik zag de vreesselijke ellende mijner broeders hand over hand toenemen; ik zag hen steeds dieper en dieper zinken .... en mijne waarschuwende stem klonk te vergeefsch! *Het herstel werd geweigerd!* Het clubtje jubelde .... en ik verliet deze ellendige landstreek, want zoo ik niet vermogt te redden, wilde ik de ellende en de eindelijke val mijner broeders ten minste niet aanschouwen!" . . . .

. . . .

Hier scheen eene sterke aandoening den ouden man te overweldigen. Ik greep zijne hand en vroeg: » O, mijn Vader! waarom verliet gij uwe broeders?"

De grijsaard zag mij vriendelijk aan, en antwoordde plegtig ernstig: » Mijn zoon, ik heb sedert mijne vroegste jeugd mijn hart, mijn leven en al de vermogens mijner ziel gewijd aan eene vrouw die ik aanbid .... als ik zeg *eene vrouw*, dan spreek ik de taal dezer aarde, en ik weet niet of zij, mijne aangebedene, op deze aarde te huis is, ik geloof het niet; nooit heb ik haar gelaat geheel ontsluijerd gezien! ... eenmaal hoop ik dat hooge geluk deelachtig te worden .... maar ik heb altijd naar hare stem geluisterd, nooit was ik wederspannig aan hare

beveelt; zij was het die mij steeds tot spreken aanspoordde, zij was het die mijn jeugdig hart met vuur en ijver vervulde, zij was het die in mijnen boezem eene brandende liefde voor al wat goed is deed ontstaan en leven, — voor haar heb ik menigmaal gestreden, want helaas! zij werd vervolgd, omdat zij mijne booze broeders wilde ontmaskeren; zij werd uit de woning van mijnen Vader gebannen, omdat zij hem de oogen wilde openen .... en eindelijk stonden mijne broeders haar naar 't leven .... doch, *dat leven was een hemelsch leven en geene menschelyke magt vermogt het haar te ontnemen.* Toen was het dat zij met statige ernst tot mij kwam en sprak: » Kom, mijn zoon, mijn geliefde, verlaat met mij dit oord, waar ik miskend en gehoond wordt, waar leugen en laster gezegevierd hebben. Kom! mijne zusters regtvaardigheid en orde zijn ons reeds sedert lang vooruit gereisd! Kom! want de Allerhoogste wil uwe broeders straffen, omdat zij vadsig en gewetenloos daarhenen leven, omdat zij naar mijne stem niet geluisterd hebben, omdat zij blind zijn voor het goddelijke licht dat mij omstraald, omdat zij zich in gemak en weelde baden, terwijl vele hunner van honger sterven; omdat zij hunne pligt, als leden van een groot huisgezin geheel vergetende, slechts aan zich zelve denken!"

» Zoo sprak zij, die ik lief heb, en ik volgde haar!

. . . .

. . . .

» Jaren, lange jaren waren er sedert dien tijd verloopen, toen ik een brief ontving van een mijner broeders. Nooit zal ik dien brief vergeten, hij staat met onuitwischbare letters in mijn hart gegraveerd.

» » Broeder — dus luidde dit geschrift — wij hebben u miskend, naar uwen raad niet geluisterd, wij hebben gezwegen toen het nog tijd was om te spreken .... thans staan wij op den rand van eenen afgrond; kom tot ons en red ons! — Onze verarmde broeders zijn allengs dieper gevallen, de ellende heeft hen verbasterd, alle menschelijke gevoelens zijn bij hen uitgedoofd; de geest, de goddelijke geest schijnt in hen gestorven te zijn .... aan het redeloos gedierte zijn zij gelijk geworden! Onze *heerschende* broeders hebben hen bij iedere nieuwe wreedheid, bij iedere kwelling toegeduwd: » Vader wil het" .... en nu .... zijn zij, die diep rampzaligen, o eeuwige schande voor ons geslacht! nu zijn zij opgestaan tegen hunnen Vader! .... Indien het alzoo voortgaat, zal Hij zijne onsterfelijkheid verliezen, de grond waarop wij staan is ondermijnd door onze snoode tijrannen .... O red ons, naast God zijt gij onze eenige toevlugt!"

» Ik kwam .... maar *'t was te laat!* .... Ik zag niets dan puinhoopen en brandende gebouwen; ik hoorde niets dan moordgetier en jammer-kreten. Ik wilde echter doordringen tot aan het huis van mijnen Vader, en ging dus voort, van mij afstootende wat zich aan mij vastklemde, want ik wist dat met Hem alles te redden was, dat zonder Hem alles gedaan was. Eindelijk kwam ik ademloos voor het trotsche gebouw, dat daar sedert eeuwen gestaan had! .... — maar o God! het wankelde reeds op zijne grondvesten, de vlammen sloegen er uit, en voor den drempel lag .... o wee! wee! over mijne snoode broeders! — op den drempel lag de verhevene maagd, de beschermheilige van ons geslacht, met bloed bedekt, onteerd en vermoord! ..... Toen hief ik mijne oogen hemelwaarts om wraak te roepen over dezen gruwel, en ziet daar verscheen op den omgang van zijn huis mijn Vader, mijn aangebeden Vader! — hij strekte de armen naar mij uit en riep: » Mijn zoon, mijn zoon, ik heb u miskent .... ik ben zwaar gestraft! — De beschermheilige van ons geslacht is voor mijne oogen door mijne valsche zonen onteerd en mishandeld .... Ik moest haar nog overleven, maar ik zal echter met haar vergaan!"

» Nog eens strekte Hij de handen zegenend naar mij uit .... en het gansche gebouw stortte donderend in elkander. Hij was bedolven onder de puinhoopen! ....

Toen wist ik dat alles verloren was, dat ik te laat was gekomen. Ik klemde haar die ik lief heb aan mijn verscheurd hart en verliet ten tweede male met haar dit tooneel van schande!

» Thans, mijn zoon, voel ik mijn einde naderen, en ik heb nog eenmaal de plaats willen wederzien waar eens mijn geslacht heeft gebloeid. O ik wist nog niet hoe diep, hoe hartverscheurend de ellende was. — » Na den val van onzen Vader — zoo sprak gisteren een mijner broeders tot mij — kwamen er vele vreemden hier; ze onderhandelden met de *heerschende* broeders en zij zijn het eens geworden! — Ja eens, want de ontaarde tijrannen kregen geld en wij zijn aan de vreemden *verkocht*, wij zijn slaven geworden." — Uw verhaal, mijn zoon, bevestigd wat de ongelukkige gezegd heeft .... daar ginds, in dat trotsche kasteel, leven en jubelen de verraders van ons geslacht, de vadermoorders .... daar brassen zij met onze uitheemsche overheerschers .... daar schenden zij met hunne wellustige dansen de graven waarop hun gebouw is opgetrokken, de graven van hunne broeders; daar antwoordt hun schaterend gelach op de jammerkreten der ellende .... maar daar ook, ik zeg het u, is de geest der duisternis heer en meester; hij zit daar voor aan den disch, hij is de eerste in den dans, en alle die daar zijn behooren hem!"

Huiverend bedekte de grijsaard zijn gelaat met beide handen, als wilde hij dat gevloekte huis niet aanschouwen; toen rees hij langzaam op, bragt mij vlak voor de graftombe waarbij wij stonden en zeide met weemoedige gelatenheid:

» Zie, mijn zoon, op deze plek stond eenmaal het het huis mijns Vaders. Zij onder mijne broeders die, misleid en bedrogen, echter ter goeder trouw dwaalden, zij, die niet naar mij wilden hooren, omdat zij mijne bedoelingen niet begrepen, zij die berouw hebben gehad zoodra zij de schromelijke gevolgen hunner laauwheid zagen, zij hebben deze graftombe gebouwd voor Hem dien wij lief hadden. Deze koude gedenkzuil is al wat er is overgebleven van Hem, van zijne grootheid .... Ziet gij dien dooden leeuw? Het was de trouwe en moedige wachter van zijn huis. *Hy ligt neer en hy slaapt, en zyn glorie heeft uit. En hy zal, neen hy zal nooit ontwaken!* Ziet gij dat gescheurde vaandel? O het was zijne en onze banier! om die vlag te redden hebben vele mijner broeders het leven opgeofferd ...., die vlag wapperde trotsch overwinnend in de verste landen .... en thans ligt hij bezoedeld, vertreden en verscheurd op de aarde. — Ziet gij die kroon, die scepter, dien purperen mantel? Ach mijn zoon daarmede versierden wij eenmaal met geestdrieft onzen beminden Vader .... en, ziet gij dat vrouwenlijk? .... mijn zoon dat is het lijk van haar die wij onsterfelijk waanden. Haar mishandelt ligchaam schijnt onverderfelijk te zijn, want sedert jaren ligt zij op de koude aarde, ligt daar tot eeuwige schande van hen die haar vermoordden, ligt daar als om den reiziger toe te roepen wat *was* en wat nu *is*. Niemand durft haar begraven; zij veranderd niet van gedaante, maar het hemelsche leven is uitgebluscht! En — hier wendde de grijsaard het fonkelend oog weder naar het groote slot — dat hebben zij gedaan, zij die Vader en broeder moordden, die daar heerschen! O wee, wee over hen, zij hebben baldadige handen aan haar geslagen! — Zij hebben hunne broeders tegen den liefderijksten Vader opgeret; zij hebben Hem gevleid en geliefkoosd om Hem beter te kunnen verraden en verguizen .... en zij vieren feest op de puinhoopen van hun geslacht. Zij ..... doch mijne krachten begeven mij, leg mij .... neder ..... bij ..... de .... banier van mijnen Vader ...."

Ik deed wat de oude man gebood; — toen vouwde hij de handen te zamen in sprakelooze aanbidding; hemelsch vuur tintelde in zijne oogen, een onuitsprekelijke glimlach van verrukking speelde om zijnen mond, een helder licht omscheen hem en eene vrouw, in blinkend wit gewaad, stond voor hem: » Kom mijn geliefde — dus sprak zij — de ure is gekomen, gij hebt voor mij gestreden op de aarde, *nu* zult gij mij kunnen van aangezigt tot aangezigt. Kom! ik zal u eeuwig vrij maken; kom waar mijn goddelijk licht u eeuwig zal omstralen!"

Plotseling omscheen mij zelve een zonderbaar ongekend licht: grijsaard, graftombe en bouwvallen waren weg: ja de aarde zelve scheen mij ontzonken te zijn, maar de vrouw in witte gedaante stond voor mij en zeide met ernstige stem:

» Wat gij gezien en gehoord hebt was slechts een droom; maar die droom zij u tot waarschuwing! — Ga tot de uwen en zeg hen wat gij gezien hebt; roep hen toe, uit mijnen naam: *dat ware volksgeest de steun is van alle regeringen, de voedster van inwendige rust en uiterlyke voorspoed*, en dat al wat dien volksgeest doodt ten verderve leidt! Ik heb u getoond wat het loon is dergenen die voor mijne eer strijden; daarom wees niet versaagt; mijn rijk verbreidt zich allengs over de geheele aarde, de lijdende menschheid hijgt naar licht en naar leven, zij hijgt om van hare kluisters bevrijd te worden en steekt smachtende de armen naar mij uit: de koude winter van ongeloof, bijgeloof en slavernij loopt ten einde. Eene zoele lentelucht verspreidt zich over de wereld; .... laat het ook lente worden in uw vaderland, doe de sluimerenden ontwaken en versterk de kleinmoedigen! De overwinning heeft God van uw eigen volk doen afhangen, daarom kan ik ze u niet belooven; .... maar heil hem die voor mij strijdt!"

Ik ben der heilige roepstem niet ongehoorzaam geweest; — ik heb mijnen droom verhaald; zal ik er niets meer bijvoegen? .... Neen; — hoewel het mij in den boezem brandt, hoewel ik mijn volk, mijn dierbaar volk zou willen bidden en smeeken om te werken TERWIJL HET NOG TIJD IS .... hoewel het harte mij klopt van vrees en blijde verwachting .... toch wil ik thans zwijgen en met geen enkel woord den indruk van mijnen droom verzwakken ....

Volk van Nederland, mijn volk, gij kent nu mijnen droom en: *Wie ooren heeft om te hooren* DIE HOORE!

AMSTERDAM, 1. Maart 1845.

ZIERIKZEE, den 18. Maart. De bewoners van Brouwershaven die het artikel in de *Arnhemsche Courant* van den 9. dezer hebben ingezonden, zijn zeer slecht met den volksgeest op dit eiland bekend, en wat nog erger is: zij zijn onkundig van den geest van sommige ingezetenen in hunne eigene stad, ten minsten dit moeten hunne woorden ons doen vooronderstellen, als wij hen niet van iets veel ergers: kwade trouw namelijk, moeten beschuldigen.

Dachten die heeren welligt, dat zij alle Brouwershavenaars zouden regtvaardigen, door slechts in een dagblad te schrijven, dat de uitdrukkingen over Brouwershaven in het berigt over het oproer te Zierikzee voorkomende (zie *Vlissingsche Courant* van 26. Februarij) onwaarheid en laster is, zoo de namen niet genoemd worden? — dachten die heeren dat de schrijver van dat berigt zich, door dien uitval zou laten verschrikken, in zijn schulp kruipen, en erkennen dat hij gelasterd had? — Of hebben die heeren zoo weinig gezond verstand om te denken, dat hij zich door zulk eene soort van uitdaging genoopt zoude voelen namen te noemen? — Neen mijne heeren van Brouwershaven! evenmin als wij onzen naam noemden, (waartoe trouwens ook niet de minste reden bestaat,) en evenmin als gij met uwen naam voor den dag durft komen, (de eenige verstandige trek in uw artikel,) even zoo min zullen wij de onvoorzigtigheid begaan personen te noemen, personaliteiten te zeggen; dit behoort onzes inziens niet in de dagbladen te huis, en wij hadden vertrouwd dat men er te Brouwershaven ook zoo over dacht; of hebben de heeren te Brouwershaven zoo veel behagen geschept in de personaliteiten over Zierikzee in de Couranten voorkomende, dat zij dit faveur ook al voor hunne stad verlangen? — Hemel! wat benijdt men ons arme Zierikzeenaars al niet!

De gevolgtrekking in UE. artikel, ten opzigte van de gezindheid der plattelandsbewoners, bewezen uit de daadzaak dat er op den 25. Februarij bij de loting voor de nationale militie te Brouwershaven geene ongeregeldheden plaats gegrepen hebben, is geheel valsch, want op dien dag is, even als bij de half vasten markt, ook te Zierikzee alles zeer rustig afgeloopen, en desniettemin is de slechte gezindheid van vele ingezetenen alhier overbekend, even als van vele plattelandsbewoners; en al wie niet absoluut voor de waarheid doof zijn wil kan uit den mond van bijna elke Zierikzeenaar vernemen, welke vrees er in die dagen bestond, omtrent de laatste en wel met name de Duivelanders. Hoe het op sommige dorpen van Schouwen gesteld is, is voldoende bekend geworden uit de daadzaak, dat er ook te Haamstede bajonetten noodig geoordeeld zijn, om eene plaats gegrepen hebbende ongeregeldheid te straffen; en het is de waarheid onbeschaamd verkrachten, als men gezegden voor onwaarheid en laster durft verklaren, die door zulke algemeen bekende daadzaken gerugsteund worden.

Om te toonen dat wij ook van Brouwershaven meer weten, diene nog uit vele, dit enkele staaltje, dat zeker inwoner van Brouwershaven, hier behalve het toezeggen van krachtdadige medewerking, er nog in het bijzijn van verscheidene getuigen, omtrent het volgende bijvoegde: *als jelui by geval eens hoort dat ze by ons den B............ den nek gebroken hebben, denk dan maar dat X.* (hier noemde hij zijn eigen naam) *er by geweest is.*

En dus mijne heeren van Brouwershaven, of gij het gelooven wilt of niet, het is toch waar, ook bij u zijn er ontevredenen, ook bij u zijn er menschen die elkander wel den hals zouden willen breken, als zij er straffeloos de gelegenheid voor vonden; — of zoudt gij der wereld willen doen gelooven, dat Brouwershaven een Elyzium, zonder tweedragt, vol gelukkige inwoners is? Dan zou men u teregt overal benijden, want zelfs in de residentie, waar, blijkens de jongste berigten, zoo veel vreugde heerscht, durft men zich op zoo iets niet beroemen.

Wij zijn geenszins voornemens in eene Couranten-polemiek te treden, en zullen dus, zoo de heeren te Brouwershaven door eenen kritischen geest gedreven, op dit artikel wederom mogten repliceren, het daarbij laten berusten; overtuigd als wij zijn, dat waarheden op daadzaken steunende, zich niet met een, twee, drie woorden laten wegredeneren; en de vier weken die er sedert de Zierikzeesche onlusten verloopen zijn, hebben ons voor de waarheid van al het door ons in de *Vlissingsche Courant* van 26. Februarij gestelde, (en door de *Arnhemsche* daaruit overgenomen,) slechts te meer verzekerd; doch zoo de heeren van Brouwershaven op hun stuk blijven staan, om meer te willen weten, dan zullen wij, als zij eerst de goedheid hebben met hunne eigene namen voor den dag te komen, misschien ook namen noemen, echter niet den onzen, (dit is niet noodig, en wij gevoelen daartoe voor als nog geene aansporing) doch b. v. de hierboven verzwegen naam X., welke persoon zich zelven, zoo hij dit stuk leest, ook wel uit zijn gezegde zal herkend hebben; wij zullen dien naam of namen echter in geene Courant noemen, dit zoude geen nut hebben, maar het H. Ed. per missive over de post doen weten; wij hebben er zelfs 10 centen frankeergeld voor over om H. Ed. in dat opzigt wijzer te maken dan zij thans schijnen te zijn, en wachten daartoe, zoo als gezegd is, nog slechts H. Ed. adres af.

DE SCHRIJVER VAN HET ARTIKEL:
Oproer te Zierikzee over de personele belasting.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel geteekend X. in ons volgend N°.

— Het artikel: Jaarlijksche algemeene vergadering enz., zal zoo spoedig mogelijk geplaatst worden

— Met het adres uit Rotterdam zal naar verlangen worden gehandeld.

— Het stukje van S. V. is niet voor ons blad geschikt.

— Dat van: Een vriend enz., zullen wij opnemen, zoodra de ruimte van onze kolommen het toelaat.

— Hetzelfde geldt omtrent dat van O. uit Z.

— Een paar kreupele versjes welke wij ontvangen hebben, zijn bij den besten wil niet tot plaatsing geschikt te maken.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Maart Sedert den 29. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

The Thomas, P. Durth, Liverpool, klipzout en stukgoed; La Reine, R. Jansen, Hull, manufacturen; de Karel, J. C. Nieberding, Marseille, stukgoed; Gustaaf Adolph, J. H. Arends, Laguna, roodhout.

Voor Gend bestemd:

Le Joseph, J. Cordier, Liverpool, klipzout.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.